

ДЖОАНА РЪС СТАРОМОДНО МОМИЧЕ

Превод от английски: Юлиан Стойнов, 1997

chitanka.info

Колата, с която карах гостите си у дома, се плъзгаше тихо сред потъналите в мъгла кленове. Само по тези места човек можеше да се любува на такива багри. И навярно само по това време — беше ведра върмонтска утрин. Електромобилите са невероятно безшумни — ясно се чуваха стичащите се от листата капки. Когато Къщата ни забележа, моето мило „шекерче на клечка“ се обля в светлини от горе до долу и ни посрещна с потоп от „Втората Бранденбургска“ — деликатна проява на внимание към мен и моите гостенки. Звукът се носеше от мокрите стебла на дърветата, от листата, от клоните.

Приближихме към Къщата от страни, откъдето тя приличаше на леко изпъкнала сфера, поставена върху висока централна колона. За да ни посрещне, Къщата не клекна като тази на баба Яга, а изплезе дълъг металически мост, наподобяващ оплетен от метални нишки език. Плъзнахме се по него.

Вътре ни очакваше Дейви. Най-красивият мъж на света. Вече бе готов с напитките и без да се бави ги поднесе на моите гостенки, докато те го зяпаха с изумление. Тяхното кокорене не го смути — той се сви в краката ми и нежно ги обви с ръце, като не пропускаше да се засмее там, където бе нужно (за целта, разбира се, следеше внимателно моите реакции).

Гостната е облицована с жълто дърво и покрита с килим — толкова мек, че можеш спокойно да се излегнеш и да спиш върху него. Отпред има просторна остъклена веранда, от която пет месеца в годината се любувам на прекрасните зимни виелици. Разбира се, когато си ги поръчам. Вътре е достатъчно топло, за да може Дейви да се разхожда по цял ден гол. Дейви — моят студен красавец, моето голо видение с руси коси, неделимата част от моя дом.

Развеждам гостенките си из Къщата — уравновесената Елинор, нервната Прис, агресивната Кей. Показвам им книгите, микрофилмовия проектор, библиотеката, включена в директна връзка с регионалната библиотека, банята огромна капка фибростъкло, вградените в стените на гостната легла, оранжерията в близост до централния сектор, из която Дейви се разхожда, като умело имитира почуда пред колекцията ми от разцъфнали орхидеи, разлистени микропалми, екзотични растения и лиани. Завеждам ги до електрическата ограда — наследство от предишния собственик, която опасва цялото имение. Тя е единствената преграда за елените и

бягащите дървета, които намират микроклимата около моята Къща за много привлекателен.

Позволявам на моите гостенки да надникнат в кухнята, която прилича по-скоро на пилотската кабина на совалка, ала не ги допускам в работилницата, откъдето ремонтирам Къщата, когато е неразположена. Показвам им Екрана, който ме свързва с моите съседи и приятели, Телефона за трансконтинентални разговори и Фонографа с неизчерпаеми запаси от музика.

Прис казва, че не ѝ харесва това, което са ѝ поднесли за пиене — не било достатъчно сладко. Поръчвам на Дейви да ѝ направи нещо друго.

— Искаш ли да вечеряш? — питам я аз.

Тя се изчервява.

* * *

Събудих се късно следобед. Дейви спеше до мен. Надявам се, че сте чували за синеоките блондини? Обърнах се и го загледах как спи — сгушен, отсъстващ. Златното було на неговите мигли хвърля сянка по бузите му, ръката му е обляна от сноп светлина, идваща от хола. Никак не е лесно човек да го събуди (можеш да го яхнеш, докато спи), но и аз бях още сънена, за да започна веднага. Излегнах се до него и прокарах пръсти по гърдите му — надолу, следвайки линията на космите, по нежната кожа на корема под пъпа, и още по-надолу, където сред внезапно избуялата растителност като розова пъпка цъфтеше неговият penis.

Аз съм едно старомодно момиче.

Прокарах ръка по неговия орган, покрит с кадифена кожа и усетих как нещо се пробужда под нея, след което плъзнах върховете на пръстите си между бедрата му.

Той отвори очи и ми се усмихна влюбено.

Обгърнах с ръка врата му и се сгуших в гънките на неговото стройно, мускулесто тяло. Побутнах го нежно и той потръпна, после събра крака и разпери ръце. Малкият Дейви показваше явни признаци на събуждане, което означаваше, че големият Дейви иска да бъде обкращен. Прехвърлих крак през бедрата му, след което се наведох и

плъзнах език по устата, врата, лицето, раменете. Дейви е ужасно вълнуващ мъж. Той е много красив. Повдигнах с ръка раменете му и отърках последователно зърната си в устните му, след което се притиснах към него и бавно се спуснах надолу. Някъде под мен малкият Дейви вече се бе събудил напълно.

Всичко е толкова хубаво — Дейви лежи с притворени очи, извърнал лице настрана, ръцете му се свиват и разпускат. Той бавно повдига таза си нагоре, аз притискам с пръсти малкия Дейви, за да го забавя, след това започвам да се търкам отгоре му. Дейви диша възбудено в ухото ми и се вкопчва в мен.

Още известно време го измъчвам, като си играя с него, след което го поглъщам като пъпешово семе — толкова е хубаво, когато е вътре! А Дейви стене с размътен поглед, впил език в устните ми, съсредоточил всички свои възприятия в мястото, където съм го притиснала.

Не го правя често, но този път го доведох до оргазъм, като пъгнах пръст в ануса му. Конвулсии, пламенни възклицания, объркани думи... — докато чувствата му експлодираха в мен. Ако се бях забавила още съвсем мъничко, сигурно щях да се изпразня заедно с него. Но предпочитам да го правя по-късно — когато Дейви се гърчи в утихващите спазми на преживяното удоволствие, а малкият Дейви е мек, гъвкав и влажен. В тези мигове Дейви бива завладян от някаква тайнствена покорност. Сграбчвам го с вътрешността си, отпускам се върху него като същевременно галя мускулестия му врат, кичурите под мишниците, бедрата, гърдите, красивото му лице. Мачкам и дращя кожата му, докато цялата ми утроба сякаш хълца, разтърсвана от тази малка, заровена в мен пръчка, устните ми мълвят беззвучно, аналният сфинктер пулсира, полулунието под пубисната кост конвулсивно се свива и разпуска.

Дейви е мой. Аз го притежавам изцяло. Изтягам се блажено върху него, разтоварена до върховете на пръстите си, но все още леко потръпваща. Страхотно беше. Тялото му е мокро — под мен и вътре в мен.

Вдигам поглед, за да видя...

... Прис. Елинор. Кей.

— За Бога, това ли е всичко! — възкликва Елинор.

Изправям се, погъделичквам го с нокът и се приближавам към тях.

— На място, Дейви!

Това е една от кодовите думи, които Къщата „разбира“. Централният компютър ще изпрати серия от сигнали до имплантираните в мозъка му електроди и Дейви ще се изтегне безгрижно. Когато подам до централния компютър командата „спи“, Дейви ще заспи. Той е просто един великолепен придатък към Къщата. Струва ми се, че оригиналният зародиш е бил шимпанзе, но цялото му поведение сега се контролира изкуствено. Разбира се, той изпълнява един минимален обем от функции напълно самостоятелно — яде, отделя, спи, упражнява се. Но дори и тези функции са под постоянен компютърен контрол. Но в центъра на неговото съществуване съм аз.

Теоретически е възможно Дейви да притежава някаква примитивна форма на съзнание (скрито в някой ъгъл на мозъчето му). Понякога се чудя дали Дейви не е поет по някакъв свой, особен начин? Неговото съзнание, каквото и да е то, не е нищо друго, освен постоянната възможност за усещане. То е интелектуална абстракция, живописен, но празен словоред от думи. Душата на Дейви е някъде другаде, тя е външна душа. Душата на Дейви е в неговата красота.

— Левкотомиран! — произнася гневно Кей. — Лоботомиран! Лишен от детство!

— Глупости — отвръща Елинон. — Та те вече не съществуват. От десетилетия. Какво е това?

Казах им. Елинон обгърна Кей с ръка, докато аз ѝ разясних колко погрешна е широко разпространената теория, че в миналото мъжете са притежавали жените така, както аз сега притежавам Дейви, че за тях жените са били това, което за мен е Дейви. Убедих я, че всичко това е просто една измислица. Пълна глупост.

— Масово невежество — заключи Елинон и обеща някой път да ни разкаже как е било в действителност.

Прис не можеше да откъсне очи.

— Много ли е скъп? — запита тя и се изчерви.

Позволих ѝ да го опита. Преди това трябваше да го препрограмирам, разбира се. Измъкнахме се на пръсти и ги оставихме да се забавляват. „За първи път — твърдеше после Прис — виждам такава одухотвореност в очите на едно същество.“

И тя е права. Трябва да знаете, че е права. Душата на Дейви е в неговата красота. Колко е трогателно, че Дейви никога не ще може да го осъзнае. Всичко в него е красотата, а красотата е винаги пуста, винаги външна. Не е ли така?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.